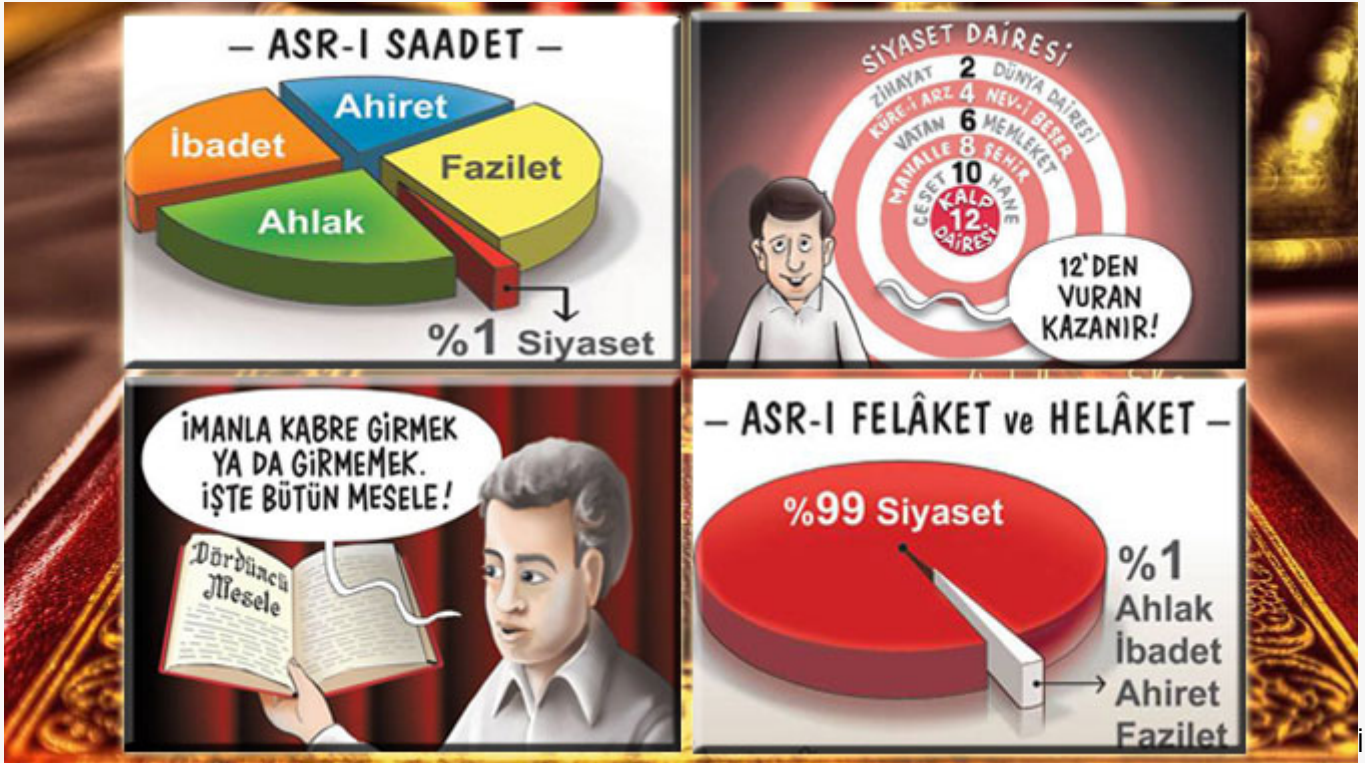

İhlâs ve siyaset

İhlâ

s, kalbî bir ameldir. Kullukta harika sadâkat ve fevkalâde metânettir. İhlâs, İslâmiyetin bir esâsıdır. Rızâ-i İlâhî cihetinde Kur'ân'ın ders verdiği hükümler ve kudsî hakîkatlere ait harekât ve a'mâldir. Hakikat-i ihlâs, rızâ-yı İlâhîden başka hiçbir şeye âlet ve tâbi olamaz ve Kur'ân'dan başka hiçbir nokta-i istinâdı yoktur.

“İnsanın çekirdeği olan kalb, ubûdiyet ve ihlâs altında İslâmiyetle iskâ' edilmekle îmânla intibaha gelirse, nûrânî, misâlî âlem-i emirden gelen emirle öyle bir şecere-i nûrânî olarak yeşillenir ki, onun cismânî âlemine rûh olur. Eğer o kalb çekirdeği böyle bir terbiye görmezse, kuru bir çekirdek kalarak nûra inkılâp edinceye kadar ateşle yanması lâzımdır.”¹ Hem “Her şeyde bir ihlâs var. Hattâ muhabbetin de ihlâsla bir zerresi, batmanlarla resmî ve ücretli muhabbete tereccuh eder.”² Mânevî hizmetlerin gâye-i aslîsi ihlâsa dayanır. Çünkü ihlâs sırrı kulun kalbî niyetlerini Rabbine rapteder ve kul sadece Rabbinin rızâsını esâs alır. Aslî olan dünyevî gâyeler ve siyâsî maksatlar ve neticeler sırr-ı ihlâsa münâfidir. Çünkü ihlâs, bir fiili yalnız Allah emrettiği için yapmaktır. İhlâs hakîkati öyle bir sırdır ki kâinatta maddî ve mânevî bütün

gâyeleri, neticeleri ve maksatları hedef ittihaz etmemeyi gerektirir. Onun içindir ki cemaatî olan mânevî îmân ve Kur'ân hizmetleri arzî ve dünyevî mes'eeler olan siyâset, ticaret, hubb-u câh, benlik, gösteriş ve şöhretperestlik olan lüzûmsuz malâyaniyata âlet edilmemelidir.

Hele hele "Nûr mesleğinde benlik ve gösteriş bir nevî şöhretperestlik, merdûd olduğundan, bu enâniyet zamanında insanlara kendini satmaya çalışmak ve beğendirmek, bir anda Nûr şakirtleri böyle büyük bir imtiyaz gibi bu eserlerle meşhûr mevkilere kendilerini göstermek bir nevi gösteriş olması cihetiyle, kader-i ilâhî, Nûr şakirtlerini tam ihlâsın muhâfazası için şimdilik müsâade etmiyor."3

Ancak siyâset daireleri ve aslî olarak siyâseti meslek ittihaz edenlerde durum farklılık arz eder. Çünkü "güneş gibi îmânlar taşıyan bir kısım Sahâbeler ve onlara benzeyen mücahidînden, Selef-i Salihînden başka, siyâsetçi, ekserce tam müttakî dindar olamaz. Tam ve hakîkî dindar, müttakî olanlar, siyâsetçi olmazlar."4

Üstâd Bediüzzamân Hazretleri'nin tesbitleri çok önem arz ediyor. Demek oluyor ki "güneş gibi îmânlar taşıyan bir kısım Sahâbeler ve onlara benzeyen mücahidînden, Selef-i Salihîn" hem dindâr hem de siyâsetçi olabiliyor. Ancak onlardan başkaları "ekserce tam müttakî dindar olamaz." O halde ekserde hem salâhat hem de mahâretin birlikte bulunması ve birbirini cerh etmemesi mümkün görünmüyor.

Hem "maksâd-ı aslî siyâsetini yapanlarda din, ikinci derecede kalır, tebeî hükmüne geçer. Hakîkî dindar ise, 'Bütün kâinatın en büyük gâyesi ubûdiyet-i insaniyedir' diye, siyâsete, aşk-ı merak ile değil, ikinci üçüncü mertebede onu dine ve hakîkate âlet etmeye—eğer mümkünse—çalışabilir. Yoksa, bâki elmasları kırılacak âdi şişelere âlet yapar."5

İşte Üstâd Bediüzzaman Hazretleri de mesleğini ve dâvâsını ucu ecnebilerin elinde ve neticesi meşkûk olan siyâset cereyanlarına kaptırmamak için bâki elmas hakikatleri kırılacak âdi şişelere âlet yapmamış ve yaptırmamıştır.

Siyâset cereyanları özellikle bu âhîr zamân asrında bizzat müteharrik değil, bilvasıta müteharriktir. Hem siyâset dünyevî bir hizmettir. Gâyesi dünyaya ait netice almaya yöneliktir. Siyâsetin aslî maksadı önceden belirlenmiş ve galibiyet üzerine kuruludur. Onun için de o maksada çoklar taliptir. O maksada ulaşmak için de çok şiddetli çarpışmalar ve boğuşmalar yapılacak demektir. Çünkü neticesi ve şartları acımasızdır. Bu sebeptendir ki "Tam ve hakîkî dindar, müttakî olanlar, siyâsetçi olamazlar" denilmiştir. Çünkü siyâset menfaate ve neticeye odaklı olduğu için ihlâsı kırar. Hem siyâsette tarafgirlik olduğundan tarafgirlik damarı ihlâsı kırar, hakîkati değiştirir. Bediüzzamân Hazretleri de "Hattâ, benim otuz seneden beri siyâseti terk ettiğime sebep, bir mübarek âlimin takip ettiği cereyanın tarafgirlik damarıyla, sâlih ve büyük bir âlimin onun fikrine muhâlif olmasından tefsîk (fisk) derecesinde tahkîr edip ve cereyanına ve kendi fikrine muvâfık meşhûr ve mütecâviz bir münâfiğı gayet medh ü sena etti. Ben de bütün rûhumla ürktüm. Demek tarafgirlik hissine siyâsetçilik de karışsa, böyle acîp hatâlara sebebiyet veriyor diye 'Şeytanın ve siyâsetin şerrinden Allah'a sığınırım' dedim, o zamandan beri siyâseti terk ettim."6 demiştir.

Siyâsetin bir cihetini de hırs tutar. "Hırs, ihlâsı kırar, amel-i uhrevîyeyi zedeler. Çünkü, bir ehl-i takvânın hırsı varsa, teveccüh-ü nâsı ister. Teveccüh-ü nâsı mürâât eden, ihlâs-ı tâmmı bulamaz. Bu netice çok ehemmiyetli, çok câ-yı dikkattir." 7

Bir cemaatin gâyesi ihlâs olmalıdır. İhlâs ile hareket edenlere rıza-yı ilâhî kâfidir. Eğer o yâr ise, herşey yârdır. Çünkü ihlâslı amellerde dünyevî hatta uhrevî maksatlar aslî gâye olmamalıdır. Eğer dünyevî olarak "insanların takdîri, istihsânı, eğer böyle işte, böyle amel-i uhrevîde illet ise, o ameli iptal eder. Eğer müreccih ise, o ameldeki ihlâsı kırar. Eğer müşevvik ise saffetini izâle eder. Eğer sırf alâmet-i makbûliyet olarak, istemeyerek, Cenâb-ı Hak ihsân etse, o amelin ve ilmin insanlarda hüsn-ü te'sîri namına kabûl etmek güzeldir ki, 'Bana, arkamdan hayırla yâd edilmeyi nasip et'8 buna işarettir."9

Öyleyse hizmet-i Kur'ânîyede ve vazîfemizde mağlûp da olsak, kuvve-i mânevîyemize ve hizmetimize noksanlık gelmemelidir. İhlâs, güzel ahlâkın esâsı ve rûhudur. Hizmet-i dînîyenin mukabilinde dünyada bir şey istenilmemesidir. Bediüzzamân Hazretleri "Risâle-i Nûr dünya işlerine âlet olamaz, dünya işlerine siper edilmez. Çünkü, ehemmiyetli bir ibâdet-i tefekkürîye olduğu cihetle, dünyevî maksatlar onunla kasten istenilmez. İstenilse, ihlâs kırılır, o ehemmiyetli ibâdet şekli değişir. Evet, dünyaya ait harîka neticeler, bazı evrâd-ı mühimme gibi, Risâle-i Nûr'a çokça terettüp ediyor. Fakat onlar istenilmez, belki veriliyor; illet olamaz, bir fayda olabilir. Eğer istemekle olsa, illet olur, ihlâsı kırar, o ibâdeti kısmen iptal eder." 10 demektedir. Bu noktaya çok dikkat etmek gerekir. Özellikle "Dünyada muvakkat zevkler, kerametler tam nefsinin mağlûp etmeyen insanlara bir maksat olup, uhrevî ameline bir sebep teşkil eder, ihlâsı kırılır. Çünkü amel-i uhrevî ile dünyevî maksatlar, zevkler aranılmaz; aranılrsa, sırr-ı ihlâsı bozar." 11

"Hem o geniş ve câzibedar siyâset ve boğuşma dairelerine dikkat eden, bazan kapılır; vazîfesini yapamadığı gibi, selâmet-i kalbini ve hüsn-ü niyetini ve istikamet-i fikrini ve hizmetindeki ihlâsı kaybetmese de o ithâm altında kalabilir."

Bunun içindir ki Bedüzzamân Hazretleri “Güneş gibi hakikat-i îmâniye ve Kur’ânîye, yerdeki muvakkat ışıkların câzibesine tâbi ve âlet olmadığı gibi, o hakikati cidden tanıyan, değil küre-i arzdeki hâdisata, belki kâinata da âlet edemez” 13 demiştir.

Bizler de Üstâdımız dediğimiz o zata benzemeliyiz ve onun yolundan ve mesleğinden ayrılmamalıyız.

Dipnotlar:

- 1- Mesnevî-i Nuriye, 2006, s: 188.
- 2- Lem’alar, 2006, s: 323.
- 3- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 442.
- 4- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 113.
- 5- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 114.
- 6- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 467.
- 7- Lem’alar, 2006, s: 366.
- 8- Şuârâ Sûresi, 26: 84.
- 9- Barla Lâhikası, 2006, s: 137.
- 10- Kastamonu Lâhikası, 2006, s: 382.
- 11- Emirdağ Lâhikası-I, 2006, s: 161.
- 12- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 2006, s: 279.
- 13- Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 2006, s: 280.

07 Mayıs 2012, Pazartesi Yeni Asya Gazetesi